

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.706/2006/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve (pártfogó ügyvéd címe)** által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt Nyugdíjfolyósító Igazgatóság (1820 Budapest, Váci út 73.) I. r., a Dr. Szabó Antal ügyvéd (3535 Miskolc, Eper u. 10.) által képviselt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Egészségbiztosítási Pénztár (3501 Miskolc, Pf. 83.) II. r. és az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatósága (3530 Miskolc, Kandia u. 12-14.) III. r. alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 21.P.21.528/2005/41. számú végzésével kijavított 21.P.21.528/2005/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett és 45. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját 3 000 (Háromezer) forintban állapítja meg, melyet az állam visel.

Megkeresi az ítéltábla a Debreceni Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy **pártfogó ügyvéd neve (pártfogó ügyvéd címe)** pártfogó ügyvéd részére a fenti díjat utalja ki.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 1991. június 6. napjától 1992. január 31. napjáig kiegészítő tevékenységű, 1992. február 1. napjától 1993. március 3. napjáig pedig főfoglalkozású egyéni vállalkozó volt. Munkaviszonya 1992. január 31. napján szűnt meg, ezt követően 1992. február 1-től 1993. február 24-ig munkanélküli járadékban részesült.

A vállalkozói tevékenységének folytatása alatt járulékfizetési kötelezettségét a felperes nem teljesítette.

A II. r. alperes 1996. április 16-án állította ki a Vh..... számú végrehajtási lapot 104 635 Ft járulék- és kamattartozásról, a felperes 1996. október 24-én „ellentmondás” elnevezésű fizetési kötelezettségének fennálltát vitató beadványt terjesztett elő a II. r. alperesnél.

A II. r. alperes méltányossági kérelemként kezelte a felperes beadványát és azt 1998. november 28-án kelt határozatával elutasította.

A II. r. alperes 1997. december 16-án letiltást bocsátott ki a felperes nyugdíjára, az I. r. alperes a letiltásról a felperest 1997. december 30. napján kelt levelével értesítette.

A felperes társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt kereseti kérelmet terjesztett elő a ... Városi Bíróságnál, számú végzésével a városi bíróság a pert megszüntette.

A felperes kereseti kérelmében az I. r. alperest 1 872 000 Ft nyugdíjemelési különbözet megfizetésére kérte kötelezni arra hivatkozással, hogy az évenkénti emelést nem a törvényben meghatározott mértékben fizette részére az I. r. alperes.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének ezt a részét elkülönítette és sorszám alatti végzésével a Munkaügyi Bírósághoz rendelte áttenni, mint társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt kezdeményezett eljárást.

A II., vagylagosan III. r. alperesekkel szemben a felperes 1 820 000 Ft kártérítés megfizetését kérte arra hivatkozással, hogy a nyugdíjából letiltás alapján levont összeget jogerős határozat hiányában vonták le, továbbá a vállalkozói engedély visszavonásának kilátásba helyezése miatt havi 25 000 Ft vállalkozói kivétől is elesett.

Az elsőfokú bíróság kijavított ítéletével a felperes keresetét elutasította. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes a kiegészítő vállalkozás folytatása idején tevékenységének a szüneteltetését nem jelentette be a II. r. alperes felé, a járulék megállapítására határozatot az alperesnek hoznia nem kellett, az 1975. évi II. törvény 104/A. § (1) bekezdése szerint a társadalombiztosítási követelések végrehajtása során a Vht. szabályait kell alkalmazni, a (3) bekezdés értelmében a társadalombiztosítási szerv jogerős határozata, fizetési meghagyása, a járulék fizetésére kötelezett munkáltató, egyéb szerv és személy által tett járulékbevallás és annak alapján kiállított végrehajtási értesítő, továbbá a járuléktartozás rendezésére irányuló megállapodás végrehajtható közigazgatási okiratnak minősül.

Álláspontja az volt, hogy a felperes végrehajtási kifogást az elrendelt végrehajtással szemben nem terjesztett elő, pusztán mentesítés iránti kérelmet nyújtott be a felperes.

A Ptk. 349. § (1) bekezdésében írtakra hivatkozással azt állapította meg, hogy nem állnak fenn a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének a feltételei, ugyanis a felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket nem vette igénybe.

Az I. r. alperes vonatkozásában azt állapította meg, hogy a Vht. 75. §-a szerint a letiltásnak köteles volt eleget tenni, mert készfizető kezesi felelősség terhelve volna annak elmulasztása esetén.

Az összecszerúséggel kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes a letiltás alapján levont összeget meghaladó kártérítési igényére vonatkozóan pusztán tényelőadást tett, azonban azt nem igazolta. A vállalkozói engedély visszavonását a nagyközségi önkormányzat jegyzője eszközölte és nem a II. r. alperes.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesek kereseti kérelme szerinti marasztalását kérte. Fellebbezése indokaként arra hivatkozott, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapíthatóságánál a jogerős államigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti per nem minősül rendes jogorvoslatnak. Részletes számszaki levezetéssel azt kívánta igazolni, hogy a vállalkozói tevékenysége felfüggesztésre került, ezért is nem érvényesítettek vele szemben 1991 évre vonatkozóan járulékfizetési igényt. Hivatkozott arra is, hogy a Polgármesteri Hivatal a II. r. alperes többszöri megkeresése következményeként vonta vissza a vállalkozói igazolványát, ebből ered az elmaradt haszon iránti követelése. Hangsúlyozta, hogy a II. r. alperes nem hozott jogerős határozatot a tartozás összegéről, álláspontja szerint a letiltást csak bírósági úton lehet kezdeményezni fizetési meghagyásos eljárás keretében. Miután a II. r. alperes szabálytalanul járt el, az I. r. alperes ugyancsak szabálytalanul vonta le a nyugdíjából a követelt összeget.

Fellebbezése további részében az elsőfokú bíróság által elkülönített követelés összecszerúségével kapcsolatban tett előadást.

Az I. r. és II. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki. A megyei egészségbiztosítási pénztár Vh..... számú 1996. április 16-án kelt végrehajtási lapját, mely tartalmazta a nyolc napon belül előterjeszthető kifogás jogorvoslati lehetőségét, a felperes részére 1996. október 4-én kézbesítették. Ez megállapítható az ezen a napon kelt foglalási jegyzőkönyvből, melynek tartalma szerint az egészségbiztosítási pénztár végrehajtója a felperesnek a végrehajtási lap kiadmányát átadta, a foglalási jegyzőkönyvben írtak valóságát a felperes aláírásával igazolta. A nyolc napos jogorvoslati határidőn belül a felperes kifogást nem terjesztett elő.

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megalapozott az abból levont jogi következtetése is. Helyesen fejtette ki, hogy a Ptk. 349. §-a (1) bekezdésében szabályozott államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényérvényesítés anyagi jogi feltétele, hogy a károsult a kár elhárítása érdekében a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vegye. A II. r. alperes által kiállított végrehajtási

lap a jogorvoslatra vonatkozó tájékoztatást tartalmazta, a felperes ennek ellenére azzal nem élt.

A fellebbezésben előadottakra rögzíti az ítélet, hogy az elsőfokú bíróság a PK. 43. számú állásfoglalásban írtakkal összhangban az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényérvényesítés anyagi jogi feltételeként nem a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatának elmulasztását „rótta a felperes terhére”, hanem - helyesen - azt, hogy a felperes a közigazgatási eljárásban a rendes jogorvoslati lehetőséget nem vette igénybe, azaz nem élt a kifogás intézményével.

A fenti tényállás részbeni és a fellebbezés szükségeltette kiegészítéssel az ítélet az elsőfokú bíróság helyes ítéletét a Pp. 253. §-a (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az ítélet a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. §-a (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdésében írtak szerint állapította meg, melyet a (3) bekezdés értelmében az állam visel, a (6) bekezdés szerint pedig intézkedett a kiutalás iránt.

D e b r e c e n, 2007. szeptember 20. napján

Dr. Urhegyi Béla sk. a tanács elnöke, Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. előadó bíró, Dr. Pataki Istvánné sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -